

τοσαῦτα ἀδίκαια ἔργα. Περὶ δὲ τῶν γεωγράφων, λέγεται ὅτι οὗτοι ἐσπε-
ροῦντο παρατηρήσεως, ἀλλὰ τοῦτο ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἀρνεῖσθαι τὸ ἔργο αὐ-
τῶν. Ὁ κ. Βαρβολομαῖος Saint-Hilaire κατέληξε προσθεῖς, ὅτι οἱ ἀρ-
χαῖοι εἶχον ὡς ἡμεῖς παρατηρητικότητά, καθ' ὅτι καὶ αὐτοὶ ὁ προϊστο-
ρικός ἄνθρωπος δὲν ἰδυνήθη νὰ μείνῃ ξένος ἐνεργείας τοῦ πνεύματος, ἵς
ἀνευ πᾶσα ἀνακάλυψις ἐστὶν ἀδύνατος. Ἡ ἀνθρωπότης καθ' ὅλους τοὺς
χρόνους ἐχρήσατο ταῖς δυνάμεσιν, αἵτινες ἐδόθησαν αὐτῇ. Αὗται ἐπὶ ἡρ-
κεσαν αὐτῇ ὅπως προσηκόντως τὴν γνῶσιν τοῦ μὴ ἀνεξερευνήτου, ἀλ-
λ' αὗται ἀπέβησαν παρήτολμοι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἠθέλησαν νὰ ἀνα-
μιχθῶσιν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ σοφὸς Saint-Hilaire, τί
δὲ λέγουσιν οἱ παρ' ἡμῖν αὐτοκληθέντες πραγματισταί;

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Ἀνακοίνωσις MASPERO.

Ἐν τῇ ἐν Παρίσις Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμά-
των ὁ πολὺς Maspero παρουσίασε τὴν φωτογραφίαν ἀναγλύφου, προερχο-
μένου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, φέροντος δὲ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως Να-
ραμισίν, ὅστις τὸ ἀφείρωσε. Τὸ σωζόμενον εἶνε ἐργασίας καθαρᾶς καὶ
λεπτῆς. Παρατηρεῖται ἐπ' αὐτοῦ ἀνὴρ ὄρθιος, ἐνδεδυμένος ὡς τινες εἰκό-
νες ἀναγλύφων λίαν ἀρχαίων παρουσιάζουσι, φέρει τὸ ἱμάτιον ὑπὸ τὸν
ἕτερον τῶν βραχιόνων καὶ ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης, καλύπτεται κωνικῶς κα-
λύμματα. Λεπτομέρειαι τῆς ἀμφιέσεως καὶ ἡ ἐπιγραφή δὲν ἐπιτρέπουσι
ὅπως τὸ ἔγγλυφον θεωρηθῇ ὡς αἰγυπτιακῆς τέχνης.

Ὁ βασιλεὺς Ναραμισίν, οὐ μνείαν ποιεῖται ἡ ἐπιγραφή, ἐστὶ τῶν ἀρ-
χαῖων βασιλέων, περὶ ὧν καὶ αὐτοὶ οἱ Χαλδαῖοι ἔχουσι ἀτελεστάτας βιο-
γραφικὰς σημειώσεις. Ἐκ τινος ἐπιγραφῆς φαίνεται ὅτι ἔζησε περὶ τῷ
3.000 π. Χ. Ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς βορείου Χαλ-
δαίας.

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ.

Ἀνακοίνωσις CORLIEU.

Ἐν ᾧ δὲ τὴν ἀνωτέρω ἐποίετο ὁ κ. Saint-Hilaire ἀνακοίνωσιν,
ἐν τῇ Ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων ἐπίσης ὁ ἱατρὸς κ. Corlieu,
βιβλιοφύλαξ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τῆς πόλεως ταύτης, λίαν γνωστὸς ἐπὶ
ταῖς ἐπιμύνοις αὐτοῦ ἐργασίας ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἱατρικῆς, σπου-
δατοτάτην ἐποίετο ἀνακοίνωσιν περὶ τῆς στρατιωτικῆς
ἱατρικῆς ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς καὶ ρωμαϊκοῖς στρα-
τοῖς. Κατὰ τὸν κ. Corlieu παρ' Ὀμήρῳ, ἐν Τροίᾳ, ἀπαντῶσιν αἱ
πρῶται πληροφορίαι ἱατρῶν, ἐπιτετραμμένων νὰ μεριμνῶσιν ὑπὲρ τῶν
στρατιωτῶν. Ὁ Μαχίων καὶ ὁ Ποδαλείριος μόνον φέρονται ἐν τῇ Ἰλιάδι,
καίτοι ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι.

Μετὰ τὸν Ὀμήρον, ὁ Λυκούργος φανεροὶ τὴν ὑπαρξίν ἱατρῶν ἐν τῷ
στρατῷ τῶν Ἀχαιῶν, ἀφικνούμεθα δὲ μέχρι Ξενοφώντος, ὅστις
σημειοῦται ὅκτω ἱατροὺς ἐν τῇ ἀξιωμανημονεύτῳ καταβάσει τῶν Μυρίων.
Ἐν Περσείᾳ, ἐν Μακεδονίᾳ οἱ βασιλεῖς εἶχον ἱατροὺς ἐν ταῖς ἐκτρα-
τείαις αὐτῶν.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.

ΕΥΣΕΒΗΣ ΜΥΘΟΣ.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν μόνον ἀπεσύρθη αὕτη ἐν τῇ ἐρηνίᾳ καὶ αὐ-
τόθι ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς ἐκ πτέριδος κλίνης αὐτῆς, μακρὰν τῶν ἀνθρω-
πίνων βλεμμάτων, ἔκλαιεν αὕτη, ἡ ὡραία ἁμαρτωλή, καὶ ἔκλαιεν ὡσεὶ
ἡγάπησεν. Ἀναλογιζομένη δὲ αὕτη τὸ μέγεθος τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς,
ἀπῆλπιζεν ἐνίοτε περὶ τοῦ θεοῦ ἐλέους. Πάντες ἀπέφευγον αὐτὴν ἤδη
καὶ δὲν ὠμίλουν περὶ αὐτῆς ἢ ὅπως τὴν ἀναθεματίσωσιν, ὅτε δὲ τὰ παι-

διά ἡρώτων ὁποῖον ἐγένετο τὸ ἁμάρτημα τῆς γυναικὸς ταύτης, προσε-
ποιούντο ὅτι δὲν ἤκουσαν αὐτά. Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες ἡγάπων αὐτὴν, αὐ-
τοὶ οὗτοι πρὸς οὓς ἐκένωσε τὰ ταμεῖα τοῦ παραφόρου αὐτῆς ἔρωτος δὲν
ἀπεκάλουν πλέον αὐτὴν ἢ τὴν ἁμαρτωλήν, ὅπως μὴ ὀνομάσωσιν
αὐτὴν τῷ κυρίῳ ὀνόματι.

Ἀλλὰ ἡμέραν τινά, παρὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἔκλαιεν ἡ δυστυχὴς με-
τανοοῦσα, διῆλθεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐν τῇ τεθλιμμένῃ ταύτῃ, τῇ
ἐχούσῃ τὴν κόμην λελυμένην, τὴν περιβολὴν πλουσίαν, ἀνεγνώρισε τὴν
Μαγδαληνὴν.

Ἡ Παναγία οὐδαμῶς ἀπεμακρύνθη.

Τοῦναντίον αὕτη ἐπλησίασεν ἡρέμα καὶ ἀνέκραξε.

Μαγδαληνή! . . .

Ἡ ἁμαρτωλὴ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἰδοῦσα τὴν ὠμίλει αὐτῇ,
οὐδόλως ἐτόλμησε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐντὸς
τῶν χειρῶν αὐτῆς.

Ἡ παναγία ἐπανελάβε.

Μαγδαληνή!

Τότε αὕτη βραδέως ὑπηγέρθη ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐστραυρωμένης
ἔχουσα τὰς χεῖρας ἀπῆντησε.

Παναγία Παρθένος δὲν με ἀποστρέφεσθε.

Ἐγὼ νὰ σε ἀποστραφῶ, Μαγδαληνή! Οὐχί· κλαίεις, ἴλθον νὰ σὲ
ἐλεήσω καὶ σε παρηγορήσω. Οἱ ἄνθρωποι οὐδαμῶς αἰσθάνονται οἶκτον
διὰ σέ, δέου καὶ ἔλπιζε εἰς τὸν Θεόν, αὐτὸς μόνος οὐδέποτε οὐδένα ἐγκα-
ταλείπει. Τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὃν ἡσθάνθη καὶ ἐφ' ᾧ καταδικάζουσί σε, οὐ-
δόλως γινώσκω, ἀλλ' οἶσθ' ὅτι καὶ ἡ, ἡ δύναται νὰ ἡ, βεβαίως δέον νὰ
προερχῇται παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐμοῦ αὐτῆς ἐχούσης ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν
τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ αὐτῷ υἱοῦ. Ὁ σὸς ὑπῆρξεν ἕνοχος, λέγουσιν. Ἡγά-
πησας, τοῦτο ἐστὶν ἡ σὴ ἀπολογία, καθότι μόνον οἱ ἀγαθοὶ δύναται νὰ
ἀγαπῶσιν. Ἐλπιζε λοιπόν, πτωχή μου ἀδελφή. Σέ, ἥτις οὐδέποτε ἐγνώ-
ρισας τὸ μῖσος καὶ ἥτις ὑπάρχεις πηγὴ ἀγάπης, ὁ Θεός, ὅστις σὲ βλέ-
πει, θά σε συγχωρήσῃ.

L. BRETHOUS-LAFARGUE.

ΚΟΡΩΝΑ Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Συναντώμεθα μετ' αὐτῶν ἐν τοῖς καταστήμασιν, ἐν τοῖς
ἐργαστηρίοις τῶν ραπτριῶν. Ἐπιβῆλθουσιν ἡμῖν τὴν ἑαυτῶν φιλο-
καλίαν καὶ προμηθεύουσιν ἡμῖν συζύγους.

Συνελόντι εἰπεῖν, εἰμεθα μεμυχημένοι εἰς πληθὺν πραγμάτων
περὶ ὧν αἱ εἰς τὴν ἡμετέραν γενεάν ἀνήκουσαι νεάνιδες οὐδόλως
ἀμφέβαλλον. Γνωρίζομεν ἤδη, οἰκοῦσαι ἐν Παρίσις, ὅτι οὐχί
μόνοι αἱ θεμεταὶ ἐρωτικαὶ σχέσεις ὑπάρχουσιν, ἐπιτρεπόμεναι ὑπὸ
τοῦ δημάρχου καὶ εὐλογοῦμεναι ὑπὸ τοῦ ἱερέως. Φοβερὸν καὶ νὰ
σκέπηται τις αὐτό. Ἐνίοτε ὅμως ἐπαινοῦμεν τὸν ἄνθρωπον,
ὅστις μᾶς ἐπιζητεῖ, ὡς γενόμενον ἥρωα τῶν περιπετειωδῶν τού-
των σκηνῶν, ἐνῷ ἔδει νὰ ἀπομακρυνώμεθα αὐτοῦ, ἐὰν ἐσεθώμεθα
αὐταὶ ἑαυτάς.

Ὑποθέτω νεανίαν, ὅστις οἰκειθελῶς ἐξέφυγε τὰ κακὰ ταῦτα
παραδείγματα καὶ προωρίσθη μιᾷ μόνῃ γυναικί, τῇ συζύγῳ αὐτοῦ,
καὶ ὅστις μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς ἀγνότητος παρουσιάζεται πρὸς
τὴν μητέρα καὶ μᾶς ζητεῖ εἰς γάμον. Ἡ μήτηρ ἡμῶν θὰ ἀποποιη-
θῇ, τοῦλάχιστον ἐπὶ στιγμὴν. κατηγοροῦσα αὐτοῦ ὡς μὴ γνω-
ρίζοντος ἐπαρκῶς τὸν κόσμον! Ἐάν δὲ κρίνω ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε
ἐνίοτε ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσω ἐκ τῶν διὰ συγκεκαλυμμένων λέ-
ξεων συνδιαλέξεων, ἡ μήτηρ ἡμῶν μετ' ἄλλων μητέρων θὰ σκώ-
ψῃ αὐτόν. Διατί; Ἀνέγνων αὖθις τὸν Παῦλον καὶ τὴν Βιρ-
γινίαν. Ἄ! ἥς ἠδυνάμην αἰφνης νὰ εὕρεθῃ ὑπὸ τὸν φλέγοντα
οὐρανὸν τῆς Γαλλίας, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Λατανιέ,

ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Παμπλεμῶν! Διὰ τὴν ἡ. Λατοῦρ ἢ ἡ Μαργαρίτα νὰ μὴ εἶναι μήτηρ μου; Ποῦ εἶναι αἱ καλύβαι, ἐν αἷς ἀνετράφημεν ὁ Παῦλος καὶ ἐγώ; Τὸ ὄνειρον πασῶν ἡμῶν εἶναι νὰ διατρέξωμεν, μὲ γυμνοὺς πόδας ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τοὺς αὐτοὺς δρόμους, νὰ ἀποπληκνηθῶμεν ἀφελῶς μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου ἀδελφοῦ ἐντὸς τῶν μεγάλων δασῶν, νὰ προφυλαττώμεθα κατὰ τῆς χολέρας ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐσθία, νὰ διέλθωμεν χειμᾶρους, νὰ στηριζώμεθα ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ ἀνευ φόβου καὶ ἀνευ δυνάμεως ἐκτὸς τῆς τοῦ στήθους αὐτοῦ, νὰ μὴ ἴδωμεν ἄλλο πρόσωπον νέου, νὰ ἐκπληττώμεθα ταυτοχρόνως ὑπὸ θελκτικῶν καὶ ἀπροσδιορίστων συγκινήσεων, αἵτινες τόσῳ μᾶλλον ἀπαυξάνονται ὅσῳ θὰ διερωτῶμεν ἀλλήλας ἀνωφελῶς τὰ αἰτία, νὰ ἔχωμεν κοινὴν τὴν στέγην, κοινὸν τὸν κοιτῶνα, κοινὸν τὸν τάφον καὶ αὐτὴν ἐστὶ αἰωνιότητα! Διὰ τὴν τὸ ὄνειρον τοῦτο νὰ εἶναι ἀπραγματοποιήτον; Διὰ τὴν νὰ περιοριζώμεθα εἰς Παύλους τῶν χαρτοπαικτικῶν καὶ τῶν αἰθουῶν, οἵτινες ἡγάπησαν πρὸ ἡμῶν πληθύν Βιργινίων κατὰ τύχην;

Ἐν σχέσει λοιπὸν πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς σήμερον, ὁ κ. Βιλλελόγκ ἐφάνη μοι ὅτι εἶναι ὁ καταλληλότερος φίλος μου δέ τινες δὲν ἔλειψαν νὰ μὲ φρονήσωσι καὶ νὰ με ζηλεύσωσι, τοῦθ' ὁπερ συνέτεινεν ὅπως τὸν ἐκτιμῶ πλεονέκτερον. Ταχέως συνείθισα νὰ θεωρῶ ὡς ἀπραϊτήτον τὸ νὰ τὸν βλέπω. Συνείθισα νὰ ἀναιμῶ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς πρόκειται νὰ ἔλθῃ, νὰ καλλωπίζωμαι πρὸς χάριν αὐτοῦ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς πρόκειται νὰ συναντήσω πρὸς αὐτόν. Ὅτε ἡτένιζον αὐτόν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς προσεπάρθουν νὰ διῶδον ἂν ἐμάντευεν τὴν ἐπιθυμίαν μου ὅπως φανῶ εἰς αὐτόν ἀρεστή, ἡ καρδία μου δὲ ἐπαλλε σφοδρότερον, ὁσάκις ἡσθάνομην ὅτι ἐνόηθην. Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀντελαμβάνετο ἀμέσως. Πρωῖν τινὰ εἶπον εἰς τὴν μητέρα μου: «Ἐσκέρθη καλῶς, ἀγαπῶ τὸν κ. Βιλλελόγκ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῶ αὐτόν». Γνωρίζεις τὸν χαρακτήρα τῆς μητρός μου. Οὐδέποτε σπεύδει. Ἐκείνη μοι ἀπάντησεν. «Τὸν ἀγαπᾷς, τὸν ἀγαπᾷς. Εἶναι ἀρκετὰ μέγας λόγος. Ὅθ' ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου μετὰ ἑνα ἢ δύο μῆνας. Ἐχομεν καιρὸν. Δὲν ἀμφισβῆλλω περὶ τῶν προθέσεων αὐτοῦ. Ἐπιτρέπω τὰς συνεντεύξεις σας, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔλαβον εἰσέτι ὑποχρέωσιν, οὔτε ἀπέναντι αὐτοῦ, οὔτε ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἀς ἀρήσωμεν τὰ πράγματα εἰς τὸν φυσικὸν τῶν ροῦν. Δὲν σε ἐζήτησεν ἀκόμη εἰς γάμον. Ἀς ἀναμεινῶμεν νὰ σε ζητήσῃ, ἂν πράξῃ τοῦτο. Τότε βδέπομεν. Ὁ εὐτυχέστερος χρόνος τοῦ γάμου εἶναι ὁ ἀνυπομῶνως ἀναμενόμενος πρὸς συνάψιν αὐτοῦ».

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δὲν ἔπαυσα ἐν τούτοις νὰ θεωρῶ ἐμαυτὴν ὡς μεμνηστευμένην, ἀλλ' ἀνευ ὀριστικῆς τινὸς υποχρέωσης. Πολλὰκις συνδιελέχθημεν περὶ τοῦ γάμου μετὰ τοῦ Καζμίρ (εἶναι τὸ ἐπώνυμόν του, θὰ ἐπεθύμουν ὅμως κανὲν ἄλλο ἐπώνυμον), συχνάκις συνδιελέχθημεν μετὰ τοῦ Καζμίρ περὶ τοῦ γάμου, οὐχὶ περὶ τοῦ ἡμετέρου γάμου. Αἱ φράσεις, ἃς μεταχειρίζομην ἐν τῇ συνδιαλέξει ἦσαν ἐλαστικώταται. «Τίς», «μοὶ φαίνεται» «ἂν συνέζευγνύομην, θὰ ἐπεθύμουν τοῦτο» ἢ «ἂν ἔλπις θὰ ἦτο», τοιαῦται ἦσαν αἱ φράσεις, αἵτινες ἦσαν ἐρραμμέναι διὰ λευκοῦ νήματος. «Ἥμην, εἶμαι τῆς γνώμης, τοῦτο ἐννοεῖται. Τοιοῦτοτρόπως εἶχον τὰ πράγματα, τοῦτο εἶναι θαυμάσιον».

Ἐπὶ τούτοις, ἐλήφθη ἐπιστολὴ πρὸς τῆς θείας μου ἢ μᾶλλον τῆς ἀδελφῆς τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς τοῦ θείου (προσπάθησον νὰ ἐννοήσῃς), δι' ἧς μᾶς ἀνηγγέλλετο ὅτι ἐπέστρεφεν εἰς Γαλλίαν, μετὰ πολυχρόνιον διαμονὴν ἐν Ἀλγερίᾳ, καὶ παρεκάλει ἡμᾶς νὰ φιλοξενήσωμεν αὐτὴν καὶ τὸ τέκνον τῆς ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἐν τῇ ἐξοχῇ. Εἶναι ἀξιεπαιστος γυνή, περὶ ἧς δὲ διετῆρησα τὴν καλλιτέραν ἀνέμνησιν. Ἡ μήτηρ μου ἐδέχθη. Ὁ υἱὸς τῆς εἶναι στρατιωτικὸς, προσεβλήθη ὑπὸ πυρετῶν, ἔλαβεν ἁδειαν ἀπουσίας πρὸς ἀνθρώπων καὶ ἔρχεται μετὰ τῆς μητρός του εἰς Γαλλίαν, ὅπως διέλθῃ ἐβδομάδας τινάς. Εἶναι ὑπολογαγός, ἐπαρκασημοφορήθη, ἐφ' ᾧ ἡ μήτηρ του εἶναι ὑπερήφανος. Δὲν

ἔχει τίτλους, δὲν ἔχει κτήματα, ὀνομάζεται Ρενώ Ραλλοῦ, ἀπλούστατα ἀνήκει εἰς τὸ τρίτον τάγμα τῶν ζουάβων. Τὸν ἐνεθυμούμην ὅταν ἦτο μικρός. Ἦτο παχὺς, εἶχε παχείας παρειάς, ἦτο ὀλίγον ἀφρημένος, δειλότατος, ἀσήμαντος τέλος. Τώρα εἶναι ὑψηλός, λεπτοφυής, ισχνός, τὸ πρόσωπόν του ἐμαύρισεν ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἀφρικῆς, ὥρνιασεν ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας, οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ του ἔχουσι χρῶμα πράσινον ὡς τῆς θαλάσσης, αἱ ὀφρὺς του εἰσὶν μέλαιναί, αἱ βλεφαρίδες μέλαιναί, ὁ μύσταξ μέλας, ἡ γενειὰς μέλαινα, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἐξέχουσιν, ἡ κεφαλὴ του ὁμοιάζει πρὸς τὴν στηθικοῦ ἀδιοράτου, διότι οἱ ὦμοι του εἶναι ὦμοι Ἡρακλέους. Τέλος, ὡχρότης, ισχνότης εἶναι προσωρινὴ κατάστασις, ἀνάπαυσις δὲ ἐβδομάδων τινῶν ἐπαρκεῖ ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν ὑγίειαν. Ἡσπίασθην τὴν θείαν μου μετὰ τῆς πεποιθήσεως τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὧν τὴν καρδίαν πληροὶ ἡ ἰδέα εὐτυχίας, ἔτεινα δὲ τὴν χεῖρα μου πρὸς τὸν υἱὸν τῆς λέγουσα αὐτῷ: «Καλὴν ἡμέραν, ἐξάδελφε». Μοὶ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τρυφερώτατα, λέγων μοι: «Καλὴν ἡμέραν ἐξάδελφον μου». Τὸ μου εἶναι βεβήτως ἐκφρασις σεβασμοῦ, ἐφ' ᾧ τῷ εἶμαι εὐγνώμων. Ἀνάπαυσις, περίπατος ἐν τῷ κήπῳ, ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀνηγήσεις πολέμων, πανηγυρικός τῆς χώρας τοῦ ἡλίου, τῆς ἐρήμου, τῶν ὁάσεων, τῶν ἀστραπιαῶν τρεχόντων ἵππων κτλ. Ἡ οἰκειότης ἦτο ἄμεσος καὶ πλήρης. Οὐδὲ ἰδέα ὀπισθοβουλίας, οὔτε ἀπὸ μέρους ἐμοῦ, οὔτε ἀπὸ μέρους ἐκείνου. Ἐξάδελφος καὶ ἐξάδελφη, ἀδελφός καὶ ἀδελφή. Περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις ἔμεινεν ἐκὼν ἐπιστατὴν εἰς τὴν κολλιέργειαν τῶν ἀμπέλων, αἵτινες ἀσπέρουσι μέγαν εἰσοδήματο, ὁμολεῖ μετὰ τρυφερότητας μικροῦ παιδίου, ἡρέμα δὲ καὶ κατὰ μικρὸν ἐντὶ ἰδιαιτέρῳ τούτῳ τύπῳ τοῦ Βεδουίνου ἀνκαλύπτω χάριτας καὶ λεπτὰ αἰσθήματα κορασίδος. Ἐπιθυμοῦμαι νὰ μάθῃς τί εἰλικρινῶς σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ; Δὲν διαβλέπω εἰς πάσας ταύτας τὰς ἀνηγήσεις τοῦ βίου του, περὶ τῆς σχολῆς τοῦ Σαιν-Σύρ, περὶ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, περὶ τῶν ἐκστρατειῶν, θέσιν διὰ τὴν γυναικα: ὅτι δὲν ἡγάπησε μέχρι τοῦδε τοῦτο εἶναι βέβαιον. Τοῦτο δὲ ἀρκεῖ. Ἄλλως τε γράφει καθ' ἐκάστην ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν (εἶναι ἡλικίας τριάνοντα) τὸ ἡμερολόγιόν του. Ἐζήτησα νὰ ἀναγνώσω αὐτό. Μοὶ τὸ ὑπεσχέθη ἐν ὅλῃ τῇ ἀπλότῃ. Εἶναι περιέργον τῷ ὄντι ὅτι ἄνθρωπος τριακονταετῆς καὶ στρατιωτικὸς ἐπιτρέπει εἰς νεάνιδα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἡμερολόγιον αὐτοῦ· ἀλλ' ἔχει μόνον τὸ τελευταῖον τετράδιον μετ' αὐτοῦ. «Εὐτυχῶς μοὶ εἶπεν, ἔχω μόνον αὐτό, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσῃτε χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇτε τεσσαράκοντα τόμους, περιλαμβάνοντας γεγονότα σχεδὸν τὰ αὐτὰ πάντοτε καὶ ἀπερ εἶναι μονότονα μέχρις ἀπελπισίας». Ἡθέλησα πάραυτα νὰ ἴδω τὸ τελευταῖον τοῦτο τετράδιον. Ἐγένετο περὶ ἐμοῦ λόγος ἐν αὐτῷ; Πρὸς τί ἢ ἐκ μέρους μου περιέργεια αὕτη; Λόγον ποιεῖται περὶ πάντων, ὅθεν ἔδει νὰ μνημονεύῃ καὶ τὰ περὶ ἐλεύσεως του σχεδίων. Καὶ κατὰ ποῖον τρόπον ἐκφράζεται; Ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13 ἰουνίου ἀνεγράφοντο τὰ ἑξῆς: «Ἡ μήτηρ μου ἔλαβε σήμερον ἀπάντησιν παρὰ τῆς κ. Μοριᾶς. Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς εἶναι τώρα λίαν θελκτικὴ, καθ' ἃ ὑπισχνεῖτο τοῦτο ἐκ μικρᾶς ἡλικίας». Κατόπιν ἀνέγραφε λεπτομερείας τινὰς τοῦ καθημερινοῦ αὐτοῦ βίου. Κατωτέρω ἔλεγεν, ἐν ἄρθρῳ φέροντι ἡμερομηνίαν 27 ἰουνίου καὶ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ: «Ἡ Ἀδριάννα εἶναι ὠραιότατη, φαίνεται εὐφυστάτη». Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Θὰ ἐπεθύμουν ὅμως πλεονέκτερος ἐπαίνους.

ALEXANDRE DUMAS fils.

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.